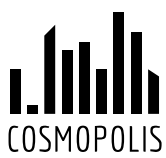

Mary Ellen Taylor

DOMEK U LESA

Mary Ellen Taylor

DOMEK
U LESA

Přeložila Karolína Medková

*This edition is made possible under a license arrangement originating
with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Grada Publishing a.s.*

Text copyright © 2019 by Mary Burton

All rights reserved.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2022

Translation © Karolína Medková, 2022

Cover Photos © MarioKrpán; kosoff; ksena32; antonel / Depositphotos.com

ISBN 978-80-271-3643-8

Ve všech domech straší.
Všechny lidi někdo straší.
Hordy duchů nás pronásledují všude.
Nikdy nejsme sami.

Barney Sarecky

Julia Tatumová M 1870-1915	George Buchanan M 1870-1919	Elizabeth Lawrencová 1880-1919
--	---	--------------------------------------

Catherine Claire Hedricková M 1888-1990	Robert Buchanan 1885-1917
---	---------------------------------

Amanda Blakeová M 1935-1974	Robert Buchanan ml. 1917-1974
---	-------------------------------------

Sandy Talleyová M 1969-	James Buchanan ml. 1969-
---	--------------------------------

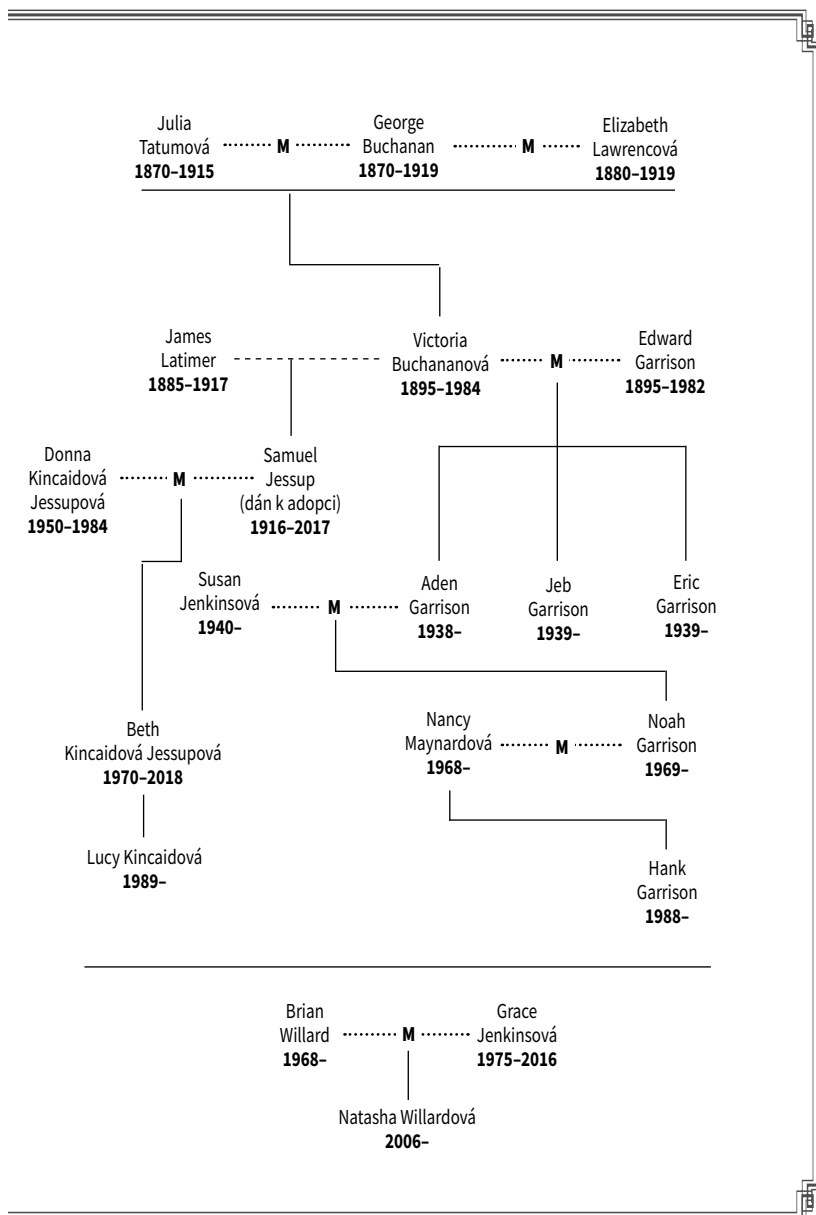
Megan 1990-	Deacon 1992-
----------------	-----------------

Legenda

..... M Manželé

———— Rodiče

----- Ve vztahu

PROLOG

ADELE

Úterý 19. září 2017

Cape Hudson, Virginie, Chesapeackská zátoka

11.00

Ve svých téměř sto letech života Adele Jessupová už věděla, že požehnání a kletby přicházejí ruku v ruce. Láska a zrození byly vždy vyváženy bolestí a smrtí.

Adele seděla ve svém kolečkovém křesle a sledovala desítky truchlících shromážděných okolo rakve zahalené do americké vlajky. Obloha nad nimi se mračila a prudký vítr přinášející příslib deště jí nadzvedával lem černé sukně.

Od scény před sebou přesunula pozornost k náhrobním kameňům, které obklopovaly čerstvě vykopanou jámu. Tyto hroby patřily jejímu manželovi a jeho bratrům. Jessupovi kluci byli všichni narozeni a vychováni na Východním pobřeží ve Virginii. Dobří, hrdí muži, kteří si zůstali věrní po celý život.

Vedle ní teď seděl Samuel Jessup, její švagr, poslední ze sourozenců Jessupových. Oholil se a nechal se ostříhat. Černou uniformu námořního kapitána měl čerstvě vyčištěnou, mosazné knoflíky

vyleštěné. Nicméně na sobě neměl ani jedinou medaili z těch, které během více než pěti desetiletí služby získal. Jeho vysoká štíhlá postava působila teď křehce a pravá ruka se mu neustále třásla, používal chodítko, ale kolečkové křeslo odmítal. Vždy byl příliš hrdý a paličatý, až na to doplácel.

Kolikrát už tu takhle spolu během uplynulých let seděli a truchlili nad ztrátou blízkých? Stejně jako ona i Samuel se jistě už cítil blíž mrtvým než živým.

Dnes se tu sešli, aby vzdali čest památce jejího pravnuka. Scott Jessup byl námořníkem, jenž zemřel před pěti dny při pádu vrtulníku do Atlantského oceánu během bouře. Byl na záchranné misi a hledal ztracené námořníky, jejichž loď se pomalu potápěla. Jednoho zachránil, přepravil ho na bezpečné plavidlo a vrátil se hledat další.

Scotta, stejně jako všechny Jessupovy muže, voda přitahovala. Vyrůstal na příbězích statečných mužů vydávajících se odhodlaně na moře a dobře chápal, že počasí a oceán dávají stejně snadno, jako berou. Scott byl hodný, opravdu statečný a někdy až příliš požitkářský, ale když zemřel, bylo mu teprve dvacet sedm.

Koutkem oka zachytila Adele záblesk pohybu za shromážděním truchlících, a tak se podívala k tepanému železnému plotu, který malý rodinný hřbitov na Východním pobřeží obklopoval.

Stál tam osamocený mladý muž. Její zesláblé oči nedokázaly jeho tvář rozeznat. Předpokládala, že jde o dalšího pozůstalého, dokud se nerozešel směrem k nim. Pak poznala, že je to Scott.

Adele to nepřekvapilo. Závoj dělicí ji od smrti byl už tak bolestně tenký, že duchové byli viditelní úplně stejně jako živí.

Scott došel ke své matce, Helen Jessupové, usazené před synovou rakví. Svírala ošuntělou Bibli a neskrývaně plakala. Helen svého

jediného syna zbožňovala a kvůli jeho smrti jí srdce puklo tak, že ho žádná slova ani činy nemohly zacelit.

Scott položil ruku na matčino rameno, ale ona si toho zřejmě nevšimla. Samuel ho však také viděl, a když se ti dva setkali pohledy, kolem Scottových úst se objevil náznak úsměvu. Samuel pak ještě jemně položil ruku na Adelinu a zlehka ji stiskl.

Vedle Helen seděl muž s vážným výrazem oblečený do uniformy amerického námořnictva. Rick Markham se Scottem a ostatními nosiči rakve jen nesloužil, byli také dobrými přáteli. Tmavé vlasy měl ostříhané nakrátko, takže mu ještě víc zdůraznily ostré rysy. A ačkoliv nemohl být o moc starší než Scott, jako by na ramenou nesl tíhu Atlasova břemene.

Scott se na Ricka povzbudivě usmál, ale i on to přešel bez povšimnutí. Adele to všechno sledovala.

Nakonec se Scott přesunul mimo shromáždění k ženě, která stála za plotem. Byla sama a vypadala ztraceně. Adele ten pohled znala až moc dobře.

S tou dívkou se sice nikdy oficiálně neseznámila, ale věděla, že jde o Megan Buchananovou. Byla Scottovou snoubenkou, ovšem před dvěma týdny se s ním rozešla. Nikdo se o detailech jejich vztahu sice nezmiňoval, avšak Adele se doslechla, že ta mladá žena zcela náhle jejich svatbu zrušila.

Pokud byl Scott v životě na Megan našťvaný, tak ve smrti tomu tak zjevně nebylo. Díval se na ni milujícím pohledem, v němž nebyl ani stín výčitky. Když ji něžně políbil na tvář, Megan vykulila oči a zvedla ruku. Pomalu se rozhlédla, jako by čekala, že ho spatří.

Adele se na ženu zadívala pozorněji a došla k poznání, že na první pohled na ní není jediná pozoruhodná věc. Její kulatý obličej, plné rty a zelené oči byly poměrně obyčejné, pokud se braly jako

jednotlivosti. Nicméně dohromady vytvářely neobyčejný zjev. Na Megan Buchananové bylo něco výjimečného.

Další rodák Hank Garrison, také oblečený v uniformě amerického námořnictva, dal rozkaz pěti vojákům, aby pozvedli své pušky k nebi a vypálili tři salvy. Samuel sevřel okraje svého chodítka a vztyčil se do stoje. Rick se rychle zvedl a pokusil se Samuela podepřít, ale ten paličatý stařík pomoc odmítl.

Nad shromážděním se rozhostilo vážné ticho a několik okamžiků se nikdo ani nepohnul.

Rick pomohl Samuelovi zpět do křesla a pak společně s ostatními mariňáky došel v řadě k rakvi, kde se stejnoměrně rozestoupili po jejích stranách. Vlajku složili pečlivými, přesnými pohyby do úhledného trojúhelníku, který Rick jako zástupce národa vděčného za jeho služby předal Helen.

Scott se držel poblíž své matky, která si vlajku přitiskla na hrud' a roztřeseně se nadechla. Obřad skončil a následující okamžiky byly naplněny dalšími slzami, lidé postávali okolo Helen, a než pomalu vyšli starou železnou brankou, někteří také pozdravili Adele a Samuela.

„Budu hned zpátky,“ promluvila Helen.

Adele zvedla pohled, když se na ni Scott podíval. Roštěcky se na ni usmál, jako když jí coby malý kluk kradl sušenky z kuchyně. „Žádný spěch,“ odpověděla Helen.

Na okamžik ponechali živí Adele a Samuela zcela samotné se Scottem.

Adele v nastalém tichu spokojeně seděla a byla za tuto chvíli vděčná, protože si byla jistá, že je s oběma muži takto naposled.

„Ty mě vidíš, že jo?“ zeptal se Scott.

Přesunula pohled z řady stromů obklopujících malý hřbitov zpět k jeho sluncem a větrem ošlehané tváři. „Ano,“ odpověděla.

„Brzo půjdu za tebou, chlapče,“ promluvil Samuel.

„Ano, pane,“ přisvědčil Scott.

„Nemusíš na mě čekat,“ řekl Samuel. „Cestu najdu sám.“

„On nečeká na tebe,“ prohlásila Adele.

„A na koho tedy?“ zeptal se Samuel.

Adele se dívala, jak Helen došla k Megan. Ať už si říkaly cokoliv, nevypadalo to právě příjemně. „Na ně. Čeká na ně.“

Samuel se nadechl a přikývl. Jestli Adele se Samuelem znali nějakou pravdu, tak to byla síla nedokončených záležitostí a tajemství, která dokázala držet na zemi živé stejně jako mrtvé.

KAPITOLA JEDNA

MEGAN

Pondělí 5. března 2018

Norfolk, Virginie

8.00

Když Megan Buchananová spěchala k Raglandově námořnickému starožitnictví, prudký víchr jí rozevlával lem kabátu a odhrnoval čerstvě ostříhanou a přehnaně krátkou ofinu. Otevřela dveře a přivítal ji závan teplého vzduchu a zacinkání lodního zvonu nade dveřmi, který oznamoval příchozí.

Po těle se jí začalo rozlévat teplo, a tak nasávala atmosféru a vychutnávala si pohled na změř starých luceren, bójek a lan, které zaplňovaly každické volné místo. Vzadu na stěně byla připevněna velká sbírka dřevěných figurín, vyřezaných do nejrůznějších podob, od jednorožců až po mořské panny s objemným poprsím. Každá z nich byla kdysi ozdobou nějaké lodní přídě a měla za úkol symbolizovat ducha a obratnost lodě.

Megan přejela prsty po starobylé železné kotvě. Aby se dostala úzkou uličkou k pokladně, musela se s těhotenským břichem na-

točit stranou. Při čekání ji zaujala rozmanitá sbírka věcí obsahující deskové hry, ohromnou dózu s červenými a bílými kuličkami a krabici s dominem. Nic z toho právě nespadlo do námořnického zaměření obchodu, ale majitel Duncan Travis nikdy neodmítl žádnou věc, kterou mohl získat za pár šlupek a pak ji prodat za nějaký pořádný peníz.

Když se Megan dostala k pokladně, cinkla na zvonek. „Duncan, to jsem já, Megan.“

Za závěsem oddělujícím obchod od stolu, na němž stál zbrusu nový počítač a hromady knih, papírů a časopisů, se ozvaly kroky. Duncan sice stále držel kamenný obchod, ale jeho obživa spočívala ve věcech, které sháněl pro soukromé klienty, sběratele a designéry.

„Megan?“ Okraj fialového závěsu sevřela sukovitá ruka. Odmlka Megan připomněla, jak Duncan rád dělá ze svého příchodu událost.

„Ano.“

Závěs se rozhrnul a za ním se objevil drobný stařík s hubeným tělem, shrbenými rameny a prořídými šedivějícími vlasy svázanými do culíku. Více než sedmdesát let na slunci zanechalo v jeho opálené tváři hluboké vrásky.

Měl na sobě proužkovanou košili s límečkem, vybledlé džíny s obnošeným koženým páskem a černé boty. Z levého ukazováčku mrkal na Megan onyxový zednářský prsten, ale byla si téměř jistá, že si jej Duncan vybral spíš pro jeho dramatický efekt než pro jeho symboliku a původ. Okolo zápěstí měl zapnuté elegantní zlaté hodinky, které přestaly jít už před mnoha lety.

„Jsi tu brzy,“ promluvil.

„Skončila jsem u doktora dřív.“

Zadíval se na její kulaté bříško. „Vypadáš, že už je to na spadnutí.“

„Připadám si jak velryba vyplavená na pobřeží.“ Všichni s ní mlu-

vili o jejím dítěti a těhotném břichu, jako by šlo o nějakou veřejnou záležitost. Jejich zájem ji sice těšil, ale řeči o miminku jí připomínaly, že nemá ani tušení, jak dítě sama vychovávat. „Radši bych s tebou probrala ty předměty, které pro mě máš.“

Megan si v lednu najali, aby dohlédla na renovaci historického sídla, kterému se mezi místními říkalo Zimní vilka. Její prapraděda George Buchanan tuhle ohromnou budovu nechal postavit pro svou druhou ženu, která s ním sdílela vášeň pro lov kachen na Východním pobřeží. Stavba byla dokončena v roce 1901, ale roku 1916 ji George překvapivě věnoval své snaze Catherine Claire Hedrickové Buchananové. Ta v domě žila o samotě až do své smrti v roce 1990.

Duncan si ji chvíli prohlížel přimhouřenýma očima. „Změnila jsi účes.“

Megan si odhrnula svou miniaturní ofnu. Teď litovala, že volnou chvíli mezi gynekologem a starožitnictvím vyplnila neplánovanou návštěvou v kadeřnictví. Jakmile jí kadeřnice odstříhla dlouhé prameny rovných vlasů, pochopila, že udělala další ohromnou chybu. „Připadám si trochu jako ten chlapeček z plechovek na barvy.“

Duncanovi cukalo v koutcích. „Mně to spíš připomíná mnicha Tucka z Robina Hooda.“

Megan se zasmála a připomněla si, že krátké vlasy nejsou doživotní problém. „Neměla jsem jezdit do města. Na pobřeží je pro mě bezpečněji.“

Duncan pobaveně mlaskl. „Ty vlasy nejsou tak hrozný.“

„Lháři.“

Pokřčil rameny a sáhl pod pult. „Něco pro tebe mám. Dokážeš mi říct, co to je?“

„Duncane, to tě to nikdy nepřestane bavit?“

„Ne.“

Tuhle hru spolu hráli vždycky, když za ním do obchodu přišla. Jakmile se mu podařilo získat nějaký neobvyklý předmět, požádal ji, aby z něj zkusila odhadnout jeho minulost. Megan se téměř nikdy nespletla. Však si taky ve světě uměleckého restaurování vybudovala reputaci znalkyně všech podivností a zvláštností.

„No tak,“ lákal ji, „předved', co umíš.“

Napřáhla k němu ruku. „Ale rychle, za hodinu musím být doma.“

Duncan z červené sametové krabičky vytáhl zlaté kapesní hodinky pokryté jemnou patinou a spirálami obkružujícími písmeno *S*.

„Říkal jsem si, že bys mi mohla pomoci přijít na to, kdo je vlastnil,“ prohlásil Duncan.

Medailonek byl velikosti stříbrného dolaru a jeho jemně ohlazené zlato na povrchu bylo na dotek chladné. Megan přejela palcem po vyrytém *S* a pak stiskla maličkou západku. Hodinky se otevřely.

Vyrobil je francouzský hodinář Cartier okolo roku 1850. Ciferník měly v šampaňské barvě a číslice byly římské. Čas se zastavil v 11.20 a uvnitř byl vyrytý nápis *Mé nejdrazší ženě*. V roce 1850 žilo v této oblasti jen pár lidí, kteří si mohli tak drahé hodinky dovolit.

„Kde jsi je vzal?“ zeptala se Megan.

„Koupil jsem je z jedné pozůstalosti v Alexandrii ve Virginii. Rodina o nich žádné informace neměla.“

Megan zavřela medailonek a přejela palci po jemných spirálách vyrytých na plášti. „Říkáš v Alexandrii?“

„Přesně tak.“ Duncan přimhouřil oči.

Alexandria bývala v koloniálních dnech, kdy v polovině 19. sto-

letí obchodu vládl tabák, rušným přístavem. Město mělo zhruba osm tisíc obyvatel, z nichž dva a půl tisíce byli Afroameričané. V roce 1819 propukla finanční krize, ale okolo roku 1850 už město zase prosperovalo.

Megan měla o městské elitě té doby poměrně slušné vědomosti. „Zkuste najít kapitána Roberta Stewarta.“

„Proč jeho?“ zeptal se a jméno si zapsal.

„Byl to bohatý kapitán, kterého fascinovaly hodinky. V jeho poslední vůli jich bylo zaznamenáno na dvě stě.“

„Máš pravdu. Asi jsi jasnovidka,“ zavrtěl hlavou.

Žádná jasnovidka nebyla, ale naštěstí měla hlavu plnou nepřeborných dějinných dat, která nezapomínala. Takže si chodila pro informace do téhle databáze, ne do říše duchů.

Díky skvělé paměti na historické údaje získala schopnost prolomit ledy, když se dostala do nové školy. Její otec pracoval pro přepravní část korporace Buchananových, a tak byl během těch let desetkrát přeložen na nové místo. Pro Megan a jejího bratra Deacona to znamenalo stejný počet různých vzdělávacích zařízení. Už na základní škole se z nich stali experti na balení hraček a knížek, loučení s kamarády a hledání špatných věcí na místě, kde byli, a těch bezvadných tam, kam se měli vydat.

Její sportovně založený bratr neměl problém najít si ve škole své místo, ale pro ni byly přesuny vždy trochu nejisté a ošemetné. Během té doby přišla na to, že když se jí podaří vyprávět barvitý příběh o krabičce na svačinu nové spolužačky nebo nějakém jejím šperku či obrázku, dokáže svoje vrstevníky zaujmout a získat si je na svou stranu. Její příběhy, o nichž někteří kamarádi tvrdili, že jsou děsivě autentické, byly vždy neškodné a zábavné. Byl to podivný způsob, jak zapadnout v novém prostředí, ale fungovalo to.

„Psal jsi mi, že jsi našel nějaké informace o Zimní vilce,“ řekla a podala mu hodinky zpět.

Megan o Zimní vilce psala dizertaci. Byla to pro ni jediná kotva v jinak neustále proměnlivém dětství. Během něj nikdy netušila, kde bude trávit následující rok, ale vždycky se mohla spolehnout, že léto stráví na Východním pobřeží ve stínu Zimní vilky. Její prababička Catherine Claire Buchananová si vždy na prázdniny brala jejího otce od jeho pěti let až do doby, než odešel na univerzitu. A podle táty k němu byla vždy milá a laskavá a vždycky o ní i o tom starém domě mluvil s láskou.

Megan předpokládala, že prababička odkáže Zimní vilku jejímu otci, ale majetek přešel na Samuela Jessupa, mariňáka na obchodních lodích. Jessupovi si vydělávali na živobytí jako námořníci různého druhu, ať už na obchodních, nebo vojenských lodích, ale s bohatými Buchananovými byli úzce spjati. Samuel byl ve skutečnosti praprastrýc jejího zesnulého snoubence.

Megan se domnívala, že po staříkově smrti se majetek vrátí Buchananovým, ale Samuelova poslední vůle byla zcela jasná. Zimní vilka měla přejít na jeho vnouče. A tak byla nalezena Lucy Kincaidová, toho času barmanka v Nashvillu.

Díky štědrému fondu ustavenému Claire měla Lucy prostředky na renovaci Zimní vilky i okolních budov. Lucy, která se ze začátku přece jen trochu zdráhala na Východním pobřeží žít, si na to, že je majitelkou nemovitosti, rychle zvykla a rozhodla se všechny restaurátorské práce provést. Před šesti týdny Megan najala, aby se renovaci věnovala.

„Zaslechl jsem, že ses přestěhovala do Zimní vilky,“ řekl Duncan.

„Je snazší být během renovace přímo na místě,“ přikývla Megan.

„A jak to zatím jde?“ zeptal se.

„Ačkoliv mám historii vážně ráda, ještě radši mám moderní instalatérské i elektrické rozvody, které nezkratují při zapojení fénu nebo mikrovlnky.“

Duncan sklesle pokýval hlavou. „To byly staré zlaté časy.“

„Možná, ale mně je dobře ve světě epidurálu a antibiotik.“

„Do čeho se pustíš jako první?“

„Do Jarního domku, toho u lesa. Bydlel tam Samuel Jessup. Stal se tam o všechno, než Claire zemřela. Jakmile bude Jarní domek u lesa hotový, Lucy, její sestra i já se tam přestěhujeme. Pak započnou práce na Zimní vilce.“

Pohledem sklouzl na její velké břicho. „Nevzala sis toho nějak moc?“

„Nic, co bych nezvládla,“ zadoufala, že mluví pravdu. „Co pro mě máš?“

Sáhl pod pult, vyndal krabici a položil na ni svou pokroucenou ruku. Jako starý kabaretiér, kterým byl až do morku kostí, nadzvedl víko jen tak maličko, že viděl dovnitř pouze on sám. „Slyšela jsi někdy o fotografiích Thomase Delanyho?“

To jméno v ní vyvolalo zájem. „Jasně. Fotil na suché desky a nejvíc v devadesátých letech 19. století.“

„No, tak hromady jeho cenných fotografií se před pár týdny objevily v jedné pozůstalosti. Zavolali mi, a tak jsem je všechny koupil. Celý minulý týden jsem všechny desky i fotky procházel.“

Megan potlačila nutkání ho popohnat. Duncan miloval napětí. „Pokračuj.“

„Narazil jsem na sérii fotek Jarního domku ještě předtím, než byla postavená Zimní vilka.“

„Na konci 19. století?“

„Přesně tak.“

Odklopil víko, vytáhl první obrázek a pomalu ho položil na pult. Byla to černobílá fotografie Jarního domku.

Ústřední část stavení byla v zásadě patrová roubená chalupa, postavená okolo roku 1700 místním obchodníkem Stuartem Wentworthem, jemuž pozemek přidělil král Anglie. Wentworth tu pěstoval kukuřici a fazole, které posílal po Východním pobřeží a do Anglie přes přístaviště v Onancocku, vzdáleném asi třicet kilometrů na sever.

Dům byl prodán v roce 1870 inženýrovi, který sem byl poslán železniční společností, aby prozkoumal prodloužení tratě na jih ke Cape Charles.

George Buchanan zakoupil Jarní domek roku 1895 a používal ho jako loveckou chatu, dokud nebyla o pět let později postavena Zimní vilka.

Na verandě Jarního domku stála dívka, které nemohlo být víc než pět let. Měla tmavé vlasy a oblečená byla do kalikových šatů, které byly jejímu tělíčku určitě alespoň o dvě čísla větší. Napravo od domu z překládaných prken stály cihlové základy nějaké venkovní stavby, o níž Megan usoudila, že to kdysi bývala kuchyň, které se často stavěly mimo hlavní dům kvůli nebezpečí požáru.

Pohledem se přesunula k pobřeží a ohromné Chesapeakské zátocce. Na obzoru pluly dvě lodě. Pod nadýchanými bílými obláčky letělo velké hejno hus.

Zem byla holá a nehostinná a zatím tu nebyl ani stín velkolepé budovy, která měla zanedlouho Východnímu pobřeží a přilehlému městu Cape Hudson začít vládnout.

„To je zajímavé. Víš, kdo je ta holčička?“ zeptala se.

„Nemám tušení. Rád bych věděl, co sem pana Delanyho přivedlo.“

„Nepochybně George Buchanan. Rád se nechával portrétovat.“ Megan odtrhla zrak od dívky. „Je to úžasné. Historický kontext je při restaurování vždycky cenný.“

„Vážně si myslíš, že jsem ti volal kvůli jedné fotce?“

„Doufala jsem v něco víc,“ zakřenila se.

Duncan vytáhl z krabice další obrázky. Byly na něm čtyři dívky okolo své těhotné matky. Bylo jim od jedenácti do osmi let. „Ta nejstarší je tvoje prababička Claire Buchananová.“

„Opravdu?“ Naklonila se a hledala nějakou podobnost. Zdálo se jí, že žena má stejný tvar očí, jako měl její otec. „Jak si můžeš být tak jistý?“

„Otoč to.“

Na zadní straně stálo *Hedrickovy ženy*. Claire se za svobodna jmenovala Hedricková.

„Podívej se na tu nejmladší a pak znovu na tu první fotku.“

Megan přejela po obou snímcích pohledem. „Je to ta stejná dívka.“

„Jo. Trochu divný, ne?“

„Nejmladší Hedrickova dcera se jmenovala Diane.“ Megan se podařilo vystopovat rodovou linii u tří starších dcer, ale Diane jako by zmizela.

„Ještě poslední snímek,“ prohlásil Duncan. Sáhl pod pult a vyzval zarámovanou fotografii úchvatné ženy s jasnými modrými očima a blond vlasy stočenými v módním stylu typickém pro počátek čtyřicátých let 20. století. Ani nemusel Megan říkat, kdo ta žena je. Byla to Victoria Buchananová Garrisonová, Clairina švagrová.

Victoria se vdala za Edwarda Garrisona v roce 1920 a společně procestovali Evropu, zatímco Edward sloužil na mnoha pozicích v diplomacii. Pohybovali se mezi elitou, a teprve když se jim v poz-

dějsích letech narodili synové, vrátili se společně domů. Victoria dle rodinných zkazek děkovala za své opožděné těhotenství bohyňi plodnosti, kterou potkala v severní Africe krátce po vypuknutí druhé světové války.

Lucy před nedávnem objevila videokazety, které tu po sobě zanechala Meganina prababička Claire. Na nich Claire prohlašuje, že Victoria porodila v Zimní vilce syna, Samuela, a Claire ho pak předala Jessupovým. Claire bylo na nahrávkách téměř sto let a neměla důvod lhát. Narození dítěte dodávalo věrohodnosti i přímo Victoriino chování. Před létem 1916 se velmi horlivě věnovala veřejnému životu a bývala často vidět v divadlech a na večírcích. Po svatbě se stáhla do ústraní. Když pak s manželem konečně měli děti, zmizeli z veřejného života zcela bez jediného náznaku vysvětlení.

„Zajímavá sbírka, Duncane. Mohu si ji od tebe koupit?“ Zimní vilka bude nakonec proměněna na muzeum a tyhle obrázky by návštěvníky jistě velmi zajímaly.

„Asi tak za dvě stě babek jeden.“

„A co takhle dvě stě za všechny tři?“ opáčila.

„Zimní vilka má prý ohromný fond určený na renovaci.“

„To ale neznamená, že zaplatím nějakou šílenou cenu.“

„Čtyři sta za všechny tři,“ zašeptal stařík.

„Tři sta padesát za všechny. Poslední nabídka, Duncane.“

Díval se na ni, jako by si ji prohlížel při pokeru a zvažoval, zda blufuje. Jestli ji ale deset různých škol vystřídaných do jejích sedmácti let něco naučilo, tak nechat si emoce pro sebe. Nic neříkala a čekala.

„Dobře. Ale jen proto, že se mi nechce smlouvat s těhotnou ženou. Nejsem nelida.“

„Můžu si je vzít, že bys mi pak poslal účet?“

„Pošlu ti ho během dopoledne.“

„Jestli najdeš ještě další snímky, až budeš procházet ty negativy na skleněných deskách, dej mi vědět.“

„Zavolám ti jako první.“

Když začal sbírat snímky a dávat je do krabice, řekla: „Mohla bych si koupit taky tyhle hry?“ Z peněženky vydolovala dvě dvacinky. „Ty jsou pro mě.“

„Co budeš s takovými věcmi dělat?“

„Lucyina sestra Natasha má hry ráda.“

„Dnešní děti žádné hry nezajímají.“

„Snažím se ji naučit, že se všechna zábava nemusí odehrávat jen na internetu.“

„Tak to hodně štěstí,“ odfrkl.

„Jestli to nezvládne deskovka Rande naslepo, tak spiritistická Ouija určitě.“

„Prodám ti je všechny za deset babek.“

„Cože? Ty mi dáš takovouhle cenu bez smlouvání?“

„Asi jsem k stáru nějak vyměkl.“

„Díky a nezapomeň, že hledám vybavení pro Zimní vilku. Kdybys objevil nějakou další věc odtamtud, zavolej.“

„Eh, neboj. O tom ví už polovina starožitníků kolem zátoky. Zpráva o svěřeneckém fondu se už rozšířila.“

„Díky.“

Hry a fotografie dal do velké papírové tašky a Megan si svoje nové poklady vynesla před obchod. Opatrně tašku uložila na zadní sedadlo teréňáku a vklouzla za volant, kam se už ale skoro nevešla.

Projela městem a konečně se dostala na North Hampton Boulevard mířící k mostu-tunelu Chesapeackské zátoky, který spojoval

hlavní část pevninské Virginie s Východním pobřežím. Zaplatila mýto a vydala se na téměř třicetakilometrový most-tunel.

Megan si stáhla okénko a nechala do kabiny auta proudit sláný vzduch, který jí z kulaté tváře odhrnoval konečky těch příliš zkrácených vlasů. Vánek ze zátoky uvolnil alespoň část napětí, které jí svíralo ramena a šíji. Když ale sklopila stínítko, neuviděla v zrcátku elegantní ženu, ale spíš – jak podotkl Duncan – mnicha Tucka. Zasténala. „Jsou to jen vlasy, proboha.“

Obzor byl vymalován jasnou modří, na níž se sem tam objevovaly bílé chomáčky mraků. Voda byla dnes klidná, ale záblesky bílých špiček vln předpovídaly, že špatné počasí je už za rohem.

Když se most začal svažovat nad zelenými pláněmi Východního pobřeží, zazvonil Megan telefon. Po jediném pohledu na displej ji zaplavila nová vlna stresu.

Megan sevřela volant a pak hovor přijala. „Ahoj mami.“

„Tak co kontrola?“

„V pořádku. Miminku se daří dobře. Jak jsi věděla, že jsem dneska ve městě?“

„To díky tomu sledovacímu zařízení v tvém mobilu. Do Norfolku teď jezdíš jen kvůli kontrolám s miminkem.“

Megan podřadila. Litovala, že mámě dovolila ji sledovat. Jenže kdyby to odmítla, rodiče zvažovali, že by zrušili svůj výlet do Austrálie. Vrátit se měli těsně před termínem porodu. A pokud tedy měli odjet na druhý konec světa v době, kdy je jejich dcera těhotná, očekávali výsostná práva. „Všechno je v pohodě. Miminku je dobře.“

„Takže termín porodu pořád připadá na konec dubna?“

„Přesně tak.“ Doktorka jí řekla, že se jí i dítěti daří skvěle. Nezapomněla ji před některými věcmi varovat a doporučila jí, aby zpovalila a častěji odpočívala, ale s normálním krevním tlakem a ná-

růstem energie, jakou už neměla několik měsíců, to Megan brala jen jako doporučení.

„Tak to budeme s tátou dávno doma, než porodíš.“

Megan se v sedadle narovнала a snažila se zbavit napětí v zádech. „Vidíš, všechno to klope, jak má.“

„A jak pokračuje renovační projekt?“ zeptala se máma.

„Zrovna dnes začíná první fáze. Dorazí velkoobjemový kontejner a s Lucy začneme probírat pracovní jejího dědy.“

Návrh na renovaci Jarního domku a následně i Zimní vilky navrhla Megan Lucy před pár měsíci a ke své radosti ho Lucy přijala. Díky štědrému fondu od Claire měla Megan volnou ruku provést precizní a úplnou renovaci Zimní vilky, a k tomu navíc povýšit Jarní domek na moderní domov.

„Zase mi volala Helen,“ řekla máma.

Helen Jessupová se málem stala Meganinou tchyní a byla babičkou jejího dítěte. Chtěla pro svého syna manželku schopnou zvládnout a naplno podporovat jeho námořnickou kariéru, ale když jí Scott oznámil zasnoubení s knihomolkou Megan, byla k ní laskavá a milá. Už pár dní po oznámení svatby se Helen pustila do předělávání synovy snoubenky, kterou víc zajímaly zaprášené knihy než dobré vztahy s admirálovou ženou. Zanedlouho ji brala na nákupy oblečení a taky na pedikúru a manikúru. Megan Scotta milovala, a tak se snažila Helen vyjít vstříc.

A pak se všechno rozpadlo, když Megan dva týdny před svatbou zasnoubení náhle zrušila. Teprve se pokoušela s rozchodem nějak vyrovnat a vtom jí zavolal Rick Markham, Scottův původně vybraný svědek, a oznámil jí, že je Scott mrtvý. Rick jí vysvětlil, že Scott byl na záchranné misi, při níž se zřítíla helikoptéra.

Megan neměla na ten pohřeb chodit, ale Scotta opravdu milo-

vala. A tak toho horkého, dusného dne v září došla k rodinnému místu Jessupových na místním hřbitově. Byly tu davy truchlících z blízka i daleka.

Bylo lepší držet se při obřadu opodál, ale když k ní Helen přišla, chtěla Megan využít příležitosti a vyjádřit jí upřímnou soustrast. Jenže Helen se na ni podívala a hlasem, který mohla slyšet jen Megan, zasyčela: *„Drž se ode mě dál. Zabíla jsi mi syna.“*

„Cože?“ zašeptala Megan.

„Kdybys byla dostatečně vyspělá, dokázala bys udržet vztah a být pro Scotta ženou, kterou potřeboval, a byl by naživu.“

Megan na to nic neřekla, ale celou cestu zpátky do Norfolku proplakala.

„Co chtěla?“ zeptala se mámy.

„Vykládala o všem možném. Asi doufala, že se o tobě zmíním. A když jsem to neudělala, zeptala se mě na miminko přímo. Netušila jsem, že tě tak dlouho neviděla.“

Megan byla navštívit Scottův hrob. Spatřila tam Helen, jak tiše sedí na zemi a upravuje čerstvé květiny v kamenné váze. Plakala a Megan té nebohé ženě chtěla poskytnout naději, která by ji udržela nad hladinou rozbouřených vod, již ji hrozily stáhnout ke dnu. Pověděla jí tedy o miminku, aby jí tím snad hodila záchran-
ný kruh.

Helen se na ni dlouze a upřeně zadívala. „Jestli si myslíš, že někdo uvěří, že to dítě je Scottovo, tak to se tedy pleteš.“

Od té doby spolu nemluvíly. „Myslím, že mi nevěřila, mami.“

„Musíš se ji snažit pochopit, děvče. Prožívá obrovskou bolest. Scott pro ni byl celý svět.“

Megan se zavrtěla, aby se zbavila nepříjemné bolesti v kříži. „Co jsi Helen řekla?“

„Víš, že jsi zpátky v Cape Hudson a že pracuješ na Zimní vilce. Je to malé město. Nic se tam neutají. Řekla jsem jí, že ty i dítě jste v pořádku.“

„Takže základní fakta má.“

Na delší chvíli se rozhostilo ticho. A pak matka pravila: „Helen chce, aby to dítě podstoupilo test otcovství.“

„Co?“

„Chce důkaz, že je Scottovo.“

Megan zakroužila hlavou ze strany na stranu. „Na takovéhle nesmysly nemám čas. Řekla jsem jí, že to dítě je Scottovo.“

„Já vím. Já vím. Však jsem jí to taky několikrát řekla i sama. Asi je to jen záminka, aby se s tebou mohla vidět.“

„Možná bych se s ní viděla radši, kdyby mě přestala urážet.“ Rozumem dobře chápala, že Helenina bolest významně převyšuje tu její. Jenže její odmítání Megan štválo. „Už musím končit, mami. Mám práci.“

„Megan, ve starých domech jsou různé chemikálie. Azbest je pro nenarozené děti vysoce toxický.“

„V tomhle domě žádný azbest není,“ opáčila. „Postavili ho v roce 1901.“

„Renovace je náročná práce. Je to moc velká námaha, a to pro dítě není dobré.“

„Miminko je v pořádku. A já tuhle práci zvládnou.“ Ten projekt byla její šance. Její titul z historie nebyl jen drahý koníček, jak to jednou nazval její otec, a taky by mohla přestat prodávat koláče přes internet, a přesto se uživit.

„Je to obří projekt, Megan. A s dítětem na cestě mi to dělá vrásky. Možná že by ses mohla věnovat něčemu ne tak náročnému.“

„Mami, přestaň.“

Sandy si povzdechla, poslední zoufalý pokus přimět dceru, aby se cítila provinile a změnila názor. Když se ale Megan nedala, řekla: „No, na druhou stranu, když se ta renovace nepovede, můžeš se zase vrátit ke cateringu.“

Catering by si možná mohla nechat jako otevřená zadní vrátka, i když Megan se vracet nikam nechtěla. Nemohla. Budoucnost ji sice děsila, ale minulost byla příliš bolestná a plná zklamání, aby se ji pokoušela oživit. „Mami, musím už končit. Dneska se u Jarního domku potkávám se zhotovitelem stavby.“

„Vidím, že už jsi skoro za mostem přes zátoku,“ podotkla máma. „Dobře. Ale nelíbí se mi, když tamtudy jezdíš.“

Za dobrého počasí most nabízel úchvatný výhled na zátoku. Když se však počasí zkazilo, byla cesta ošemetná, ale Megan pečlivě sledovala předpověď. „Už jsem tudy jela nesčetněkrát. Jsem v pohodě.“ A než mohla máma odpovědět, řekla: „Opatruj se. Zase si brzy zavoláme.“

Nebe bylo tak jasné, že musela z kabelky vyhrabat sluneční brýle. A jak se od mostu vzdalovala, bolest v zádech pomalu povolovala.

To, jak náhle ten telefonát ukončila, přidalo na neustále rostoucí hromadu další pocit viny. Měla by být vůči Helen laskavější a vstřícnější, ale sama se cítila na pokraji propasti. Zkrátka neměla rezervy, aby zachraňovala ještě někoho dalšího.

KAPITOLA DVA

MEGAN

Pondělí 5. března 2018

Cape Hudson, Virginie

10.00

Megan jela po silnici 13 okolo odbočky na Cape Hudson, malebného města na okraji Chesapeaské zátoky. Mimo sezonu tu v okolí bylo okolo deseti tisíce obyvatel, ale v létě se jejich počet až zdesateronásobil.

V Cape Hudson byla hlavní ulice, na níž se soustředila většina místních obchodů a podniků. V zimě některé prodejny zavíraly, zatímco jiné podstatně krátily otvírací dobu. V uplynulých letech se pozemky u pláží na pevninské části Virginie staly nehorázně drahou záležitostí, a tak víc lidí začalo vyhledávat jako dosažitelnou alternativu dovolené právě Cape Hudson. Letní sezona, která dříve začínala v Den válečných obětí v květnu a trvala až do svátku práce prvního září, se teď protáhla od poloviny dubna až do Díkůvzdání. První vlaštovky turistů se měly objevit už za pár týdnů.

Megan jela ještě několik kilometrů, dokud nespatriła padesát akrů vinic patřících k Beacon Vineyard. Pozemky byly pronajaty

Garrisonovým na několik let přes fond Zimní vilky, které teď převzal její třetí bratranec Hank Garrison a pustil se do rozšiřování. Hank, který se Scottem sloužil u námořnictva, opustil nadějnou vojenskou kariéru krátce po Scottově smrti a přestěhoval se zpátky domů. A právě teď se věnoval budování největšího vinohradu na Východním pobřeží.

Megan s Hankem měli stejné prapraprarodiče George a Julii Buchananovy. Megan ale pocházela z rodiny jejich syna Roberta, zatímco Hankova linie vedla od jejich dcery Victorie. Megan s Hankem a také s Deaconem a jejich sestrou Rebekou trávili letní prázdniny v Chesapeacké zátocě a všichni čtyři si byli velmi blízcí.

Hank po renovaci Zimní vilky netoužil kvůli její historické hodnotě, ale proto, že se dům jistě stane turistickou atrakcí, a pomůže tak jeho blížícímu se dokončení vinohradu. Hankova přítelkyně Lucy, nová majitelka Zimní vilky, měla k renovaci sentimentálnější důvody, ale obchodní potenciál v ní viděla také. V Lucyiných představách se ze Zimní vilky stalo vyhledávané místo pro svatby.

Lucy s Hankem měli s nemovitostí rozsáhlé plány a sázeli na to, že po dokončení to bude vsutku úchvatné. To všechno záviselo ale na Megan a na tom, zda se jí podaří renovaci úspěšně dokončit včas a v rámci rozpočtu.

Odbočila doprava u dvou nově vybudovaných cihlových sloupů, na nichž byly kovové cedule s nápisem **BEACON VINEYARDS**. Zimní vilka stála o kus dál na břehu Chesapeacké zátoky. Pod koly jejího terénního auta se zvedl prach a pak už zahlédla, jak za stromy vykukuje měděná střecha domu. Napravo se k modrému nebi vypínala špička cihlového majáku ze čtyřicátých let 19. století. Maják už byl sedmdesát let potměnlý a stejně jako Zimní vilka potřeboval

rozsáhlou rekonstrukci. Jestli se jí nějak podaří porodit dítě a zre-novovat Zimní vilku i Jarní domek, tak maják bude další na řadě.

Jestli, jestli, jestli.

Veškeré renovační práce započnou v Jarním domku, který se pak měl stát domovem pro Lucy s Natashou. A také bude základnou pro všechny další projekty naplánované na dlouhá léta dopředu. Nepotřeboval tedy jen konzervační práce, ale zásadní rekonstrukci, která by z něj udělala dům vhodný do 21. století.

Megan byla přebornicí ve velkých snech a během let už jich měla nepřeborné množství. Ale realizace zatím bohužel trochu zaostávala.

„Jen všechno hezky popořádku, Megan,“ říkala si.

A tak si nevšímalá narůstajícího seznamu úkolů pro Zimní vilku a maják a soustředila se na Jarní domek.

Pokračovala po prašné cestě doleva pryč od majáku i starého loveckého zámečku a mířila k vysokému podrostu, který obklopoval zakrslé ovocné stromy, pokroucené dlouholetým působením větrů od zátoky. Mezi stromy se choulil bílý dům obložený dřevem, který viděla na Delanyho fotografii.

I teď vypadal téměř stejně, ačkoliv jeho oprýskaná červená plechová střecha byla poničená několika bouřemi a tři metry široká veranda obkružující budovu zvenku byla tak shnilá, že ji budou muset nakonec vytrhat a vyměnit. Okna vysoká od podlahy až ke stropu a tmavé bytelné okenice zůstaly nepoškozené, stejně jako vchodové dveře, které byly ozdobeny mosazným kladkem ve tvaru ananasu.

Megan potěšil pohled na velký modrý kontejner, který objednala minulý týden. Jeho kapacita byla téměř čtyři sta hektolitřů a váhový limit přesahoval sedm tun. A po několika prohlídkách domu Megan dobře věděla, že z toho bude potřebovat každíčký kousek.

Budova byla zavalená harampádím od podlahy až ke stropu a soudě podle nepatrného zápachu plísně tu zřejmě voda napáchala nemalé škody, a tak společně se zastaralou kuchyní a koupelnou budou muset strhnout i stěny. Až tady skončí, bude ten modrý kontejner nepochybně plný k prasknutí.

Megan popadla kabelku, a když se vydala po schodech nahoru, přitlačila si ruku na bedra. Přešla přes dřevěnou verandu k červeným dveřím, vybledlým a potřísněným mořskou solí ze vzduchu. Vzduch v Chesapeackské zátocě nádherně voněl, ale k domům byl nemilosrdný. Bez údržby se ve slaném pobřežním vzduchu loupaly omítky, rezivěly panty a praskala prkna. Megan se jen modlila, aby poškození Jarního domku nesahalo až do jeho základů.

Trochu zápasila s železnými klíči, starými celé století, a pak jeden z nich ve tvaru F zasunula do zámku. Bylo potřeba trocha točení, rachtání a lomcování, než zámek povolil. Když ale konečně západka cvakla, dveře se se zavrznáním otevřely.

Z Jarního domku zavanul zatuchlý vzduch jako unavené zívnutí, a jak dovnitř pronikly paprsky slunce, začala v nich tančit smítka prachu. „Čas vstávat a zářit.“

Dům téměř zakňoural jako spící obr a Megan bylo jasné, že ho nějaké vstávání ani trochu nezajímá. Dřímá tu o samotě už celá desetiletí a byl zcela spokojen, že je zapomenut.

„*Nech mě být,*“ jako by šeptal.

„Ani náhodou, příteli,“ prohlásila. „Tohle je nový začátek pro nás oba.“

Ústřední chodba byla zaplněná sbírkou různorodých knihovniček nacpaných časopisy, knihami a papíry. Zbývající velmi omezený prostor na stěnách zabíraly fotografie v laciných rámečcích z výprodejů. Podlaha byla pokrytá plachtovinou pomalovanou šachovnicov-

vým černobílým vzorem. Tuhá látka sahající přes celou chodbu byla zanesená letitou špínou. Ale i přes její stáří a zanedbaný stav Megan tušila, že by po důkladném vyčištění od všech nečistot mohla být původní látka zachráněna.

Jakmile bude veškeré harampádí pryč, přijdou na řadu dřevěné podlahy, ozdobné lišty a římsy a mramorové krby, toužící po odhalení. Při pomyslení na všechny objevy, které tu na ni čekají, její vzrušení prudce narostlo. Bez ohledu na čas přivede Jarní domek zpátky k životu.

Miminko jí silně koplo do žeber, aby jí připomnělo, že i ty nejlépe připravené plány mohou často změnit kurz.

Hluk pneumatik ji přiměl se ohlédnout, a tak spatřila, jak Lucy Kincaidová parkuje svůj žlutý džíp. V blond vlasech měla modrý pramen, který jí ladil s očima, a celkově vypadala úžasně. Ve městě se za ní všichni otáčeli. Bylo by snadné ji nesnášet, kdyby nebyla tak přímá a laskavá. Žila v téhle odlehlé a klidné komunitě sotva čtyři měsíce, ale místní už ji považovali vlastně taky za zdejší.

A nejenže si získala lidi z okolí, ale zároveň se pustila do všech těch renovačních projektů, které byly předurčené trvat dlouhá léta. A navrch ještě vychovávala svou poloviční sestru Natashu, již chtěla naplno adoptovat.

Lucyina německá ovčáčka Dolly vyskočila z džípu, a než se vrhla mezi husté stromy, zaštěkala na Lucy, jejíž kovbojské boty teprve zadusaly na verandě. „Snad nezačala party beze mě,“ zakřenila se.

Její přízvuk z Tennessee vyvolával představy lokálů na nashvillské Lower Broadway a vyzrálého bourbonu, jehož skvrny byly stále ještě na jejích příznačných modrých kovbojských botách patrné.

Na sobě měla červené tričko z Nashvillu s obrázkem vzpínajícího se koně při rodeu a obnošené džíny jí obepínaly štíhlé atletické

nohy. Jiskra v oku naznačovala, že vedla život plný zábavy, který Megan vždy unikal.

Dolly zaštekala někde z křoví, pak se objevila, ale hned ucítila pach veverky nebo srny, a tak se vrhla zpět do vysoké trávy a ve-sele ňafala.

„Kdy jsi přijela?“ zeptala se Lucy. „Myslela jsem, že máš ráno doktora v Norfolku.“

„Díkybohu se to zvládlo v rekordním čase. Zrovna jsem dorazila,“ odpověděla Megan.

„A co kontrola?“ zeptala se Lucy.

„Všechno v pořádku.“

„To ráda slyším.“

„Co Natasha se svým projektem na dějepis ve škole?“

„Nechala jsem ji u školy oblečenou jako římského senátora, a to včetně vavřínového věnce. Je zcela připravena vykládat o Juliu Caesarovi.“

Tóga byla z bílého prostěradla a vavřínový věnec z břechťanu z okolních lesů. „Vypadala roztomile.“

„Bála se, jestli v tom nevypadá pitomě, dokud teda neuviděla další tři holky oblečené stejně jako ona.“

„No jo, všichni jsme na druhém stupni chtěli hlavně zapadnout.“

„Ona víc než ostatní,“ podotkla Lucy. „Ale to se snad srovná, až pochopí, že její velká ségra se nikam nechystá.“

Natashina matka zemřela před dvěma lety a její otec, kterého měly s Lucy společného, se o její výchovu příliš nezajímal. Dívku si poslední dva roky přehazovali sousedé anebo se sama schovávala v Zimní vilce.

Lucy se otočila a zavolala na Dolly, která se okamžitě vynořila z podrostu, vyběhla schody a s vrtícím ocasem olízala Megan ruce.